# WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 14 czerwca 2007 r. *

W sprawie C-56/06

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) postanowieniem z dnia 31 stycznia 2006 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 lutego 2006 r., w postępowaniu:

**Euro Tex Textilverwertung GmbH**

przeciwko

**Hauptzollamt Duisburg**,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, R. Schintgen, A. Tizzano (sprawozdawca), A. Borg Barthet i E. Levits, sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Euro Tex Textilverwertung GmbH przez A. Gläsera, Rechtsanwalt,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez J. Hottiaux oraz B. Schimę, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 25 stycznia 2007 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, zatwierdzonego na podstawie decyzji Rady i Komisji 93/743/Euratom, EWWiS, WE z dnia 13 grudnia 1993 r. (Dz.U. L 348, str. 1, zwanego dalej „układem

stowarzyszeniowym"), a konkretnie art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4 do tego układu, zmienionego decyzją nr 1/97 Rady Stowarzyszenia pomiędzy Wspólnotami Europejskimi i państwami członkowskimi, z jednej strony, a Rzeczpospolitą Polską, z drugiej strony, z dnia 30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 221, str. 1, zwanego dalej „protokołem nr 4").

2 Wniosek ten został przedłożony w ramach sporu pomiędzy spółką Euro Tex Textilverwertung GmbH (zwaną dalej „Euro Tex") a Hauptzollamt Duisburg (głównym urzędem celnym w Duisburgu, zwanym dalej „Hauptzollamt") w przedmiocie prawidłowości dowodów pochodzenia przedstawionych w celu przywozu używanych produktów tekstylnych do Polski.

**Uregulowania wspólnotowe**

3 Protokół nr 4 definiuje pojęcie „produkty pochodzące" i zawiera przepisy dotyczące współpracy administracyjnej.

4 Artykuł 2 ust. 1 protokołu nr 4, stanowi:

„Dla celów realizacji tej Umowy, następujące produkty będą uważane za pochodzące ze Wspólnoty:

a) produkty całkowicie uzyskane we Wspólnocie w rozumieniu artykułu 5 niniejszego Protokołu;

b) produkty uzyskane we Wspólnocie zawierające materiały, które nie zostały w pełni tam uzyskane, pod warunkiem że materiały te zostały poddane wystarczającej obróbce lub przetworzeniu we Wspólnocie w rozumieniu artykułu 6 niniejszego Protokołu;

[…]".

5 Artykuł 6 protokołu stanowi:

„1. Dla celów artykułu 2, produkty, które nie są całkowicie uzyskane, są uważane za poddane wystarczającej obróbce lub przetworzeniu wtedy, gdy zostaną spełnione warunki określone w załączniku II do niniejszego Protokołu.

[…]

3. Punkty 1 i 2 stosuje się z wyjątkiem jak przewidziano w artykule 7".

6 Wreszcie, zgodnie z art. 7 protokołu nr 4:

„1. Nie naruszając postanowień punktu 2, następujące operacje są uważane za niewystarczającą obróbkę lub przetworzenie dla nadania statusu produktów pochodzących, niezależnie od tego, czy spełnione zostały wymagania określone w artykule 6:

[…]

b) proste czynności polegające na usuwaniu kurzu, przesiewaniu lub sortowaniu, segregowaniu, dobieraniu (łącznie z kompletowaniem zestawów towarów), myciu, malowaniu, rozcinaniu;

[…]".

7 Należy wskazać, że art. 7 protokołu nr 4 został zmieniony ze skutkiem na dzień 1 stycznia 2001 r. na mocy decyzji nr 4/2000 Rady Stowarzyszenia RP–UE z dnia 29 grudnia 2000 r. wprowadzającej zmiany w protokole 4 do Układu Europejskiego dotyczącym definicji pojęcia „produkty pochodzące" i metod współpracy administracyjnej (Dz.U. 2001, L 19, str. 29).

8 W artykule 7 ust. 1 lit. j) protokołu nr 4 w zmienionym brzmieniu, który częściowo zastąpił art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4, nie zawarto sformułowania „proste czynności", wskazano natomiast jedynie „przesiewanie, przeglądanie, sortowanie, segregowanie, klasyfikowanie, dobieranie (łącznie z kompletowaniem zestawów artykułów)".

**Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne**

9 Z postanowienia sądu krajowego wynika, że w okresie właściwym dla okoliczności faktycznych sprawy, Euro Tex zarządzała przedsiębiorstwem trudniącym się zbiórką, transportem oraz obróbką ubrań i innych produktów tekstylnych.

10 Artykuły deponowane przez ludność w kontenerach ulicznych były następnie sortowane i dobierane w kilku etapach. Ubrania uznane za nadające się do noszenia były selekcjonowane według szeregu kryteriów. Do zadań pracowników Euro Tex wykonujących prace sortowania i dobierania należało w szczególności wybieranie w pierwszej kolejności szczególnie „modnych" artykułów zgodnie z wymogami klientów.

11 W latach 1998–1999 Euro Tex dokonywała dostawy posortowanych i dobranych produktów tekstylnych na rzecz kupców detalicznych z Polski. W celu wykazania statusu produktów „pochodzących" w rozumieniu ustanowionych na mocy układu stowarzyszeniowego postanowień dotyczących preferencyjnego traktowania, Euro Tex umieściła na fakturach handlowych deklaracje pochodzenia dostarczonych towarów lub przedstawiła świadectwa przewozowe „EUR.1".

12 W wyniku kontroli przeprowadzonej na wniosek polskich organów administracji w lokalach Euro Tex, Hauptzollamt stwierdził, na mocy decyzji z dnia 19 lipca 2001 r., że przedsiębiorstwo to nie było w stanie wykazać pochodzenia produktów. Władze niemieckie wycofały ponadto świadectwa przewozowe EUR.1 i oświadczyły, że poinformują polskie organy administracyjne o wynikach kontroli w terenie.

13 Euro Tex wniosła do Hauptzollamt sprzeciw od tej decyzji, który został oddalony jako bezzasadny na mocy decyzji z dnia 30 czerwca 2002 r. W decyzji tej Hauptzollamt stwierdził w szczególności, że nie zostały spełnione przesłanki przewidziane w protokole nr 4 dla uznania używanych artykułów tekstylnych przeznaczonych do dalszego używania za produkty całkowicie uzyskane we Wspólnocie. W decyzji tej wskazano ponadto, że czynności sortowania i dobierania, które były dokonywane w niniejszej sprawie, stanowią jedynie operacje o minimalnym znaczeniu, które nie wpływają na pochodzenie produktu.

14 Euro Tex wniósł następnie skargę do Finanzgericht Düsseldorf, żądając stwierdzenia bezprawności powiadomienia skierowanego przez Hauptzollamt do polskich organów celnych, wskazującego na nieprawidłowość deklaracji i świadectw pochodzenia.

15 Wobec wątpliwości dotyczących wykładni art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4 Finanzgericht Düsseldorf postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy czynności dobierania bliżej określone w postanowieniu wykraczają poza zakres pojęcia prostych czynności polegających na dobieraniu w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4?"

16 Wątpliwości Finanzgericht Düsseldorf powstały w szczególności w związku z rozbieżnościami występującymi pomiędzy różnymi wersjami językowymi protokołu nr 4. Zdaniem sądu krajowego, niektóre wersje językowe tego protokołu wskazywały bowiem na rozróżnienie pomiędzy prostymi czynnościami dobierania i złożonymi czynnościami dobierania, podczas gdy inne wersje językowe wskazywały na to, że wszystkie czynności ujęte w art. 7 ust. 1 lit. b) tego protokołu są z definicji „proste".

17 Na przykład o ile niemiecka wersja art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4 zawiera sformułowanie „einfaches Entstauben, Sieben, Aussondern, Einordnen, Sortieren (einschließlich des Zusammenstellens von Sortimenten) […]" i wersji francuskiej jest mowa o „opérations simples de dépoussiérage, de criblage, de triage, de classement, d'assortiment (y compris la composition de jeux de marchandises)[…]", o tyle wersja angielska tego przepisu ma następujące brzmienie: „simple operations consisting of removal of dust, sifting or screening, sorting, classifying, matching (including the making-up of sets of articles)[…]".

**W przedmiocie pytania prejudycjalnego**

18 Sąd krajowy zmierza w pytaniu prejudycjalnym do ustalenia, czy w świetle przepisów protokołu nr 4 należy dokonywać rozróżnienia pomiędzy prostymi i bardziej złożonymi czynnościami dobierania. Czynności proste stanowiłyby, w zastosowaniu art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4, obróbkę lub przetworzenie niewystarczające dla nadania statusu produktów pochodzących, podczas gdy czynności złożone mogłoby stanowić obróbkę lub przetworzenie wystarczające dla nadania tego statusu na podstawie art. 6 wskazanego protokołu. Przy założeniu, że możliwe jest dokonanie takiego rozróżnienia Finanzgericht Düsseldorf zmierza do ustalenia, czy czynności dobierania takie jak czynności dokonywane przez Euro Tex, należy zakwalifikować do drugiej z wskazanych kategorii, czyli do czynności bardziej złożonych.

*Uwagi przedłożone Trybunałowi*

19 Euro Tex podnosi, że czynności dobierania dokonywane w ramach recyklingu używanych produktów tekstylnych mają zupełnie inny charakter od „prostych czynności dobierania" w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4. Przepis ten dotyczy bowiem jedynie czynności bardzo prostych, niewymagających żadnej szczególnej wiedzy i niezawierających rzeczywistego wzbogacenia produktów. Jednak dobieranie używanych produktów tekstylnych prowadzi do istotnego wzbogacenia tych artykułów. Jest ono bowiem dokonywane w wieloetapowym procesie czynności selekcyjnych, w zakresie których pracownicy przedsiębiorstw recyklingu powinni posiadać odpowiednią wiedzę (na przykład umiejętność rozpoznawania jakości tkaniny, tendencji panujących w modzie, itp.). Ponadto pracownicy są w tym celu odpowiednio szkoleni przez przedsiębiorstwo.

20 Mając na uwadze powyższe, oraz fakt, że omawiane czynności dobierania mogą nadać omawianym towarom status produktów pochodzących, Euro Tex jest zdania, że na pytanie Finanzgericht Düsseldorf powinna zostać udzielona odpowiedź twierdząca.

21 Komisja Wspólnot Europejskich podnosi natomiast, że mając na uwadze brzmienie protokołu nr 4, nie można dokonywać rozróżnienia pomiędzy prostymi i bardziej złożonymi czynnościami dobierania. Wynika to w szczególności z analizy porównawczej różnych wersji językowych art. 7 ust. 1 lit. b) tego protokołu, a zwłaszcza z wersji angielskiej i niderlandzkiej.

22 Wskazana wykładnia omawianego przepisu jest również zgodna z normami zawartymi w załączniku D.1 do Międzynarodowej Konwencji w sprawie uproszczenia i harmonizacji postępowania celnego (zwanej dalej „konwencją z Kyoto"). Niektóre załączniki tej konwencji zostały przyjęte w imieniu Wspólnoty na mocy decyzji Rady 77/415/EWG z dnia 3 czerwca 1977 r. (Dz.U. L 166, str. 1 i 3).

*Odpowiedź Trybunału*

23 Pytanie zadane przez sąd krajowy dotyczy zakwalifikowania czynności stanowiących przedmiot postępowania przed sądem krajowym jako czynności prostych lub jako czynności złożonych. W tym względzie strony w postępowaniu przed sądem krajowym wskazały w szczególności na rozbieżności istniejące pomiędzy różnymi wersjami językowymi tego przepisu, powołując się na własne interpretacje art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4.

24 Należy stwierdzić, że w istocie, niektóre wersje językowe wskazanego przepisu mogą być interpretowane zarówno w sposób wskazany przez skarżącą w postępowaniu przed sądem krajowym jak i w sposób wskazany przez Komisję. Jest tak w szczególności w przypadku wersji niemieckiej („einfaches"), francuskiej („les opérations simples de"), hiszpańskiej („las operaciones simples de"), włoskiej („le semplici operazioni di") i portugalskiej („simples operações de").

25 Z innych wersji językowych wynika jednak, że czynności ujęte w tym przepisie, są z definicji „proste". Do takiego wniosku można dojść na podstawie sformułowań „simple operations consisting of" w wersji angielskiej, „enkle foranstaltninger som" w wersji duńskiej, „eenvoudige verrichtingen zoals" w wersji niderlandzkiej oraz „enkel behandling bestående i" w wersji szwedzkiej.

26 W związku z tym, jak podniosła Komisja, wykładnia uznająca wszystkie czynności wskazane w art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4 za proste nie pozostaje w sprzeczności z żadną wersją językową tego protokołu. Natomiast wykładnia dokonana przez Euro Tex — prowadząca do rozróżnienia pomiędzy prostymi i złożonymi czynnościami dobierania — nie jest w każdym razie zgodna z wersjami językowymi wskazanymi w punkcie poprzednim.

27 W każdym razie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, różne wersje językowe tekstu wspólnotowego należy interpretować w sposób jednolity i że wobec tego w przypadku różnic między tymi wersjami dany przepis należy interpretować na podstawie ogólnej systematyki i celu regulacji, której część on stanowi (zob. wyroki z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie C-236/97 Codan, Rec. str. I-8679, pkt 28; z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie C-420/98 W. N., Rec. str. I-2847, pkt 21 i z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie C-332/04 Komisja przeciwko Hiszpanii, Zb.Orz. str. I-40, pkt 52).

28 Zgodnie z motywem czwartym i szóstym decyzji nr 1/97, ma ona na celu „ułatwienie wymiany handlowej i uproszczenie formalności administracyjnych" oraz „ułatwienie pracy użytkowników i administracji celnej". Jak podniosła Komisja, żądanie od władz krajowych, aby w zakresie między innymi dobierania, usuwania kurzu i przesiewania odróżniały czynności proste od czynności złożonych, w sytuacji, w której w protokole nie wskazano żadnego kryterium ani wskazówki dotyczącej sposobu przeprowadzenia tego rodzaju rozróżnienia, byłoby niekorzystne dla realizacji celów uproszczenia formalności i pewności prawa.

29 Ponadto należy wskazać, że również zmiana wprowadzona do art. 7 ust.1 lit. b) protokołu nr 4 na mocy decyzji nr 4/2000 potwierdza takie rozumienie wskazanego przepisu, ponieważ sformułowanie „czynności proste" zostało wykreślone z tekstu przepisu.

30 W związku z tym, ani z brzmienia art. 7 ust.1 lit. b) protokołu nr 4, ani z celów tego protokołu nie wynika rozróżnienie na proste i złożone czynności dobierania.

31 Należy dodać, że również tekst konwencji z Kyoto, przytoczony przez strony w ich uwagach, nie wskazuje na tego rodzaju rozróżnienie.

32 W przypadku tego rodzaju, jaki zaistniał w sprawie przed sądem krajowym, norma 3 załącznika D.1 do konwencji z Kyoto, uzależnia pochodzenie towaru od miejsca, w którym poddany był on „istotnemu wytwarzaniu lub przetwarzaniu [istotnemu przetworzeniu lub obróbce]". Norma 6 do tego załącznika wskazuje ponadto, że nie uznaje się za istotne przetworzenie lub obróbkę „procesów, które nie przyczyniają się lub w niewielkim stopniu przyczyniają się do nadania towarom ich istotnych cech charakterystycznych lub własności". W tym zakresie norma wskazuje miedzy innymi „procesy mające na celu poprawę opakowania zbiorczego lub jakości handlowej produktów, lub ich przygotowanie do wysyłki, takie jak: podział lub łączenie opakowań, kompletowanie i klasyfikacja towarów, przepakowywanie" oraz „mieszanie towarów o różnym pochodzeniu, o ile cechy charakterystyczne uzyskanego produktu nie różnią się wyraźnie od cech towarów, które zostały wymieszane". W związku z tym, konwencja ta nie zawiera jakiegokolwiek rozróżnienia na czynności proste i złożone.

33 W związku z tym na pytanie zadane przez Finanzgericht Düsseldorf należy odpowiedzieć w ten sposób, iż w związku z tym, że art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4 nie dopuszcza rozróżnienia na proste i bardziej złożone czynności dobierania, to czynności dobierania takie jak te, które zostały określone w postanowieniu odsyłającym, mieszczą się w zakresie pojęcia prostych czynności polegających na dobieraniu w rozumieniu tego przepisu.

**W przedmiocie kosztów**

34 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

**W związku z tym, że art. 7 ust. 1 lit. b) protokołu nr 4 do Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony zmienionego decyzją nr 1/97 Rady Stowarzyszenia pomiędzy Wspólnotami Europejskimi i państwami członkowskimi, z jednej strony, a Rzeczpospolitą Polską, z drugiej strony, z dnia 30 czerwca 1997 r. nie dopuszcza rozróżnienia na proste i bardziej złożone czynności dobierania, to czynności dobierania takie jak te, które zostały określone w postanowieniu odsyłającym mieszczą się w zakresie pojęcia prostych czynności polegających na dobieraniu w rozumieniu tego przepisu.**

Podpisy